Toen ze vlak bij was, zei hij: „Dag!" en ze knikte terug, met een lachende verwondering in haar oogen dat hij haar nu groette, wat hij vroeger nooit gedaan had, hij, de jongen, die morgen naar Amsterdam vertrok, wat hem in de verbeelding der achterblijvers hoog deed stijgen. — Ze schoven langs elkaar heen, hij even aarzelend, niet-wetend hoe te beginnen, zij haastig als steeds, zonder verder notitie van hem te nemen. Toen hij stilstond en omzag, was zij al aan 't zijpad gekomen en hij zag haar, slingerend met haar schooltasch, verdwijnen: kleine roode stip welhaast, achter het groene van de heg. — Toen hij thuiskwam was hij stil en treurig en zijn moeder merkte lachend op, dat hij in Amsterdam wel nieuwe vriendjes vinden zou. Zij wist niet, en kon ook moeilijk weten, dat 't om de vriendjes niet ging, maar om dat ééne vriendinnetje, dat nog niet eens zijn vriendinnetje was.

HET GEBREK AAN R.K. KERKEN TE SCHIEDAM.

Te Schiedam werd verleden week een nieuwe R.K. hulpkerk ingewijd, een gebeurtenis, die den velen te Schiedam wonenden Katholieken, met het oog op 't kerkengebrek aldaar, aangenaam zal wezen.

Als hij de oogen dicht deed, zag hij haar weer en hij deed de oogen vaak dicht, alleen om haar te zien. Zij was zijn jeugd, zijn heerlijke zonnige jeugd, ze stond als een roode roos in heel een flora van illusies en droomen.

Wat was het lang geleden en wat was er van al die illusies en droomen weinig overgebleven! In zijn krachttijd, zijn studentenjaren te Delft, had hij maar heel even af en toe aan haar gedacht en dan had hij geglimlacht als bij de herinnering aan iets liefs.

Hij was daarna naar Indië gegaan had er 'n druk leven gehad en in den vreemde, in al dat nieuwe, was het maar heel zelden, dat z'n gedachten zóó ver weg dwaalden, dat 't kleine meisje met den rooden boezelaar weer zichtbaar werd. Eéns was hij naar Holland gekomen voor een halfjaar. Het was even na den dood van zijn vader. Hij kon niet blijven, want zijn contract was nog niet om en dat half jaar had hij zijn moeder geen dag alleen gelaten. Een jaar was hij nauwelijks in Indië terug, toen ook het bericht van háár dood hem bereikte. Hij had nu geen haast om weer naar Holland te komen. Er was niemand, die verlangend naar hem uitzag. Hij werkte, werkte om de leegheid van zijn leven te vullen, tot eindelijk hij voorgoed aan terugkeeren dacht, aan terugkeeren en aan rust, die wel verdiend was. Hij was rijk en als veertiger kon hij nog heel wat van 't leven genieten. Op de boot, die hem naar 't vaderland terugbracht, was een klein meisje. Zij was het troetelkind der eerste-klas passagiers en zelfs de kapitein, hoe streng en gewichtig hij anders ook deed, kon niet langs haar heen komen, zonder haar even onder de kin te strijken of in de wang te knijpen. 't Was een Fransch meisje en zij vertelde hem, dat zij naar Parijs ging en ze vroeg hem of het in Holland ook zoo warm was en even mooi als in Parijs, dat zij als klein kind had verlaten, maar waarvan haar vader haar zooveel verteld had.

Hij vond het heel prettig met de kleine te babbelen en als zij aankwam, sloeg hij zijn boek al dicht. Vreemd, zoo'n kindje, zoo'n jong kindje, waar je op reis mee kennis maakt ..... 't was of hij haar al jaren kende, of zij altijd zóó geweest was, zóó weggestapt uit zijn jeugd, want was zij niet het meisje met den rooden boezelaar, waar ze niets op geleek, maar waaraan hij toch altijd weer denken moest als hij haar zag?

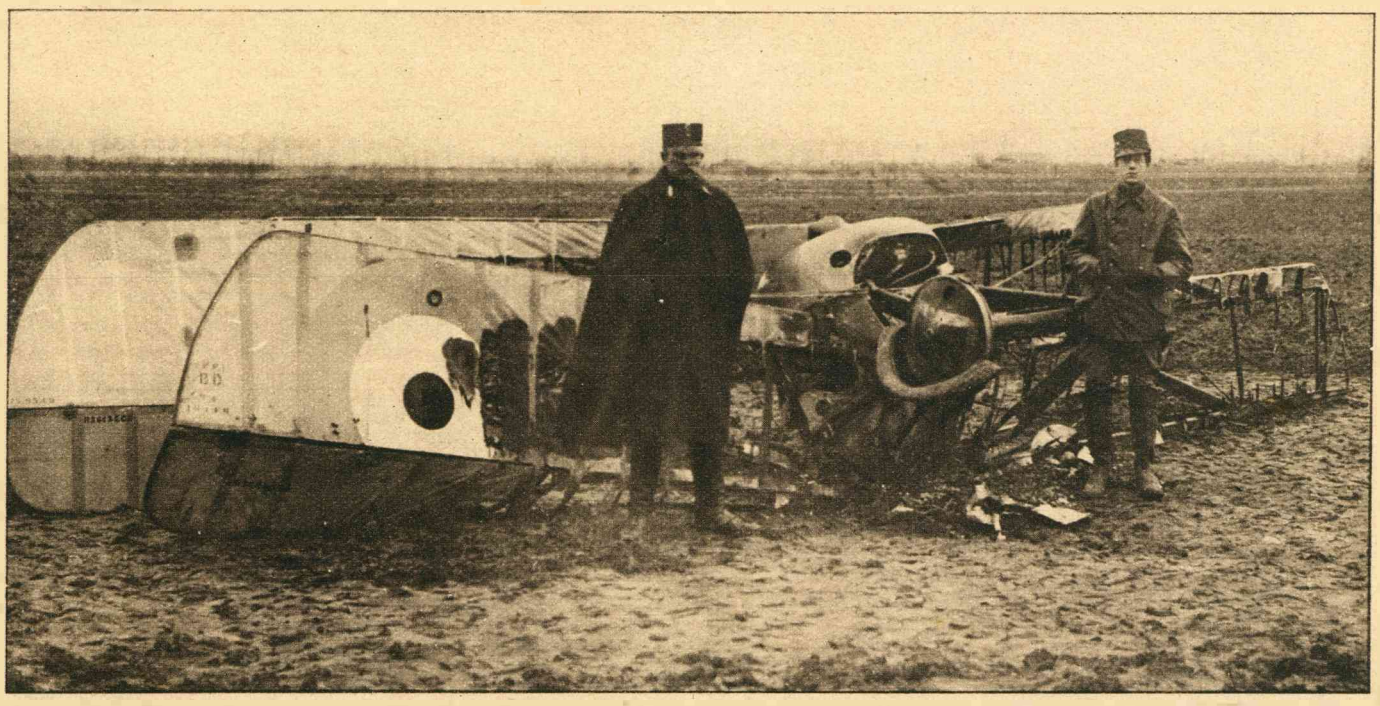

HET IN ZEELAND NEERGEKOMEN ENGELSCHE VLIEGTUIG.

In de buurt van Hoogland, Gem. Ossenisse (Zeeland) is een Engelsche vlieger gedaald, die in Frankrijk was opgestegen om bommen te werpen op Zeebrugge. Zijn machine stak hij in brand.

Hij had wel eens aan trouwen gedacht, maar om te trouwen moet men toch een vrouw hebben.

Nu zijn die er genoeg en ook zijn er genoeg, die graag trouwen willen, maar men dient voor de vrouw, met wiè men denkt te trouwen, toch een zekere voorkeur te hebben. En die had hij niet. Alle vrouwen waren voor hem precies eender, behalve zijn moeder, die dood was, en de oude inlandsche vrouw, die jaren lang voor hem in Indië gezorgd had en schreide toen hij wegging.

Hij huurde een paar mooie kamers in den Haag en ging buiten eten. Drie maal in de week minstens rijsttafel, dat spreekt. Tegen den winter vertrok hij naar Amsterdam. Vreemd, maar 't was of het verleden begon te trekken, stukje voor stukje hem terugtrok. Hij was in Amsterdam veel gelukkiger dan in den Haag, alles sprak hier tot hem van vroeger en elke week wandelde hij een paar keer langs het huis, waar zijn vader en moeder gewoond hadden en dat hem met de glazen oogen aankeek zoo echt droef en verlaten, dat hij af en toe een snik in zijn keel voelde en maar haastig doorliep. En van Amsterdam trok het verleden verder, trok het naar het kleine stadje, waar hij zijn eerste jeugd had doorgebracht, trok het naar .... het meisje met den rooden boezelaar. Want dit is eigenaardig, dat wij, hoe ouder we worden, meer gaan denken aan onze vroegste jeugd en het schijnt wel of de herinnering daaraan in scherper lijnen voor ons staat dan aan wat tien of twintig jaar geleden is.

Op een mooien morgen ging hij.

Wat rustig-gelukkig zat hij in het hoekje van den coupé!

't Was of hij een lang verloren schat weer in bezit ging nemen, of hij alleen terug ging vinden wat hem voor en na aan illusies in het leven ontnomen was.

Reeds toen hij het station uitstapte, zocht hij overal rond, keek hij uit naar het meisje met den rooden boezelaar en hij moest lachen om zijn eigen dwaasheid. Maar dat hij geen bekend gezicht zag vond hij toch voor 't minst onaangenaam. De straten en de huizen waren dezelfde gebleven, de menschen niet. Hij zocht naar 't huisje, waar hij als kind gewoond had, het was er niet meer. Er stond een groot gebouw op dezelfde plek en hij kon niet zien of 't een modern pakhuis of een kerkje was met de hooge lange ramen op zij. En de school, de oude school, met de kastanjeboomen er voor en de speelplaats met de lage banken ... de school was er ook niet meer of liever zij was anders geworden, grooter, mooier misschien, maar voor hèm had zij alle bekoring verloren. Toen hij stond te kijken met droeve teleurgestelde oogen, kwam er een karaan, een lompe handkar, waarin tusschen ruw opgestapelde rapen, twee vieze kinderen zaten en waarachter 'n vrouw liep te duwen, een kleine dikke vrouw, met verlept, bleek gezicht en stroo-gele haren, die onder een vuile muts uitpuilden op een vleeschrooden halsdoek.

— Ga op zij, mooie mijnheer, lachte ze schamper, met het rad rakelings langs zijn fijn glimmende laarspunten schurend.

En de kinderen in de kar lachten mee: „Mooie mijnheer! mooie mijnheer!"

Hij deed een stap terug en keek de vrouw onvriendelijk aan. Hij was op 't punt iets minder aangenaams te zeggen, maar de woorden bestierven hem op de lippen.

Ondanks alles had hij haar herkend: Het meisje met den rooden boezelaar.

Met den eerst vertrekkenden trein ging hij terug naar Amsterdam.

G. H. PRIEM.

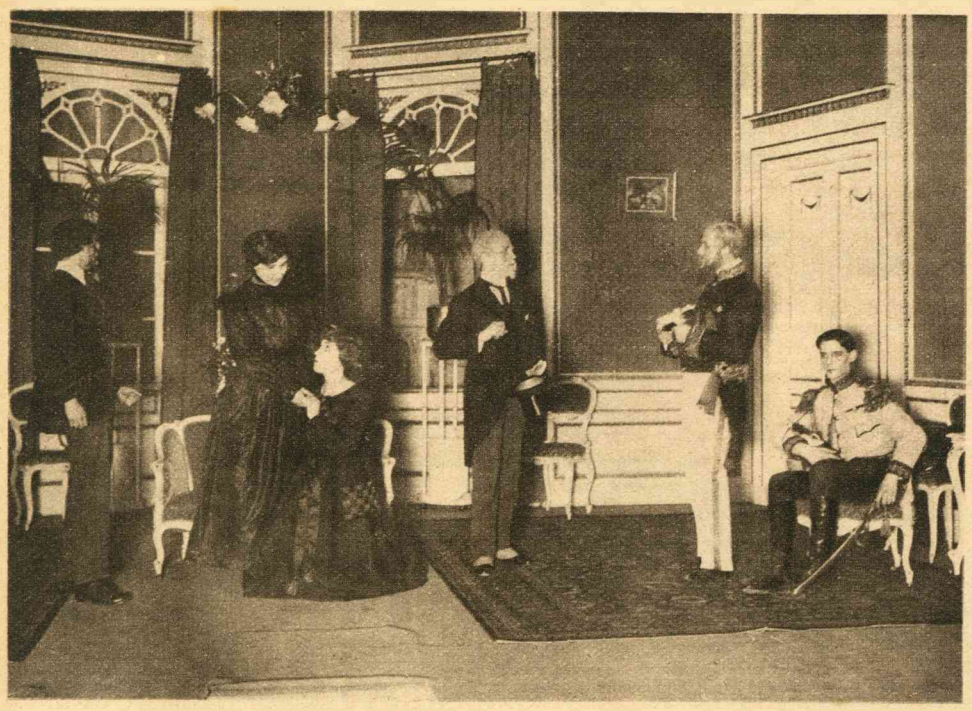

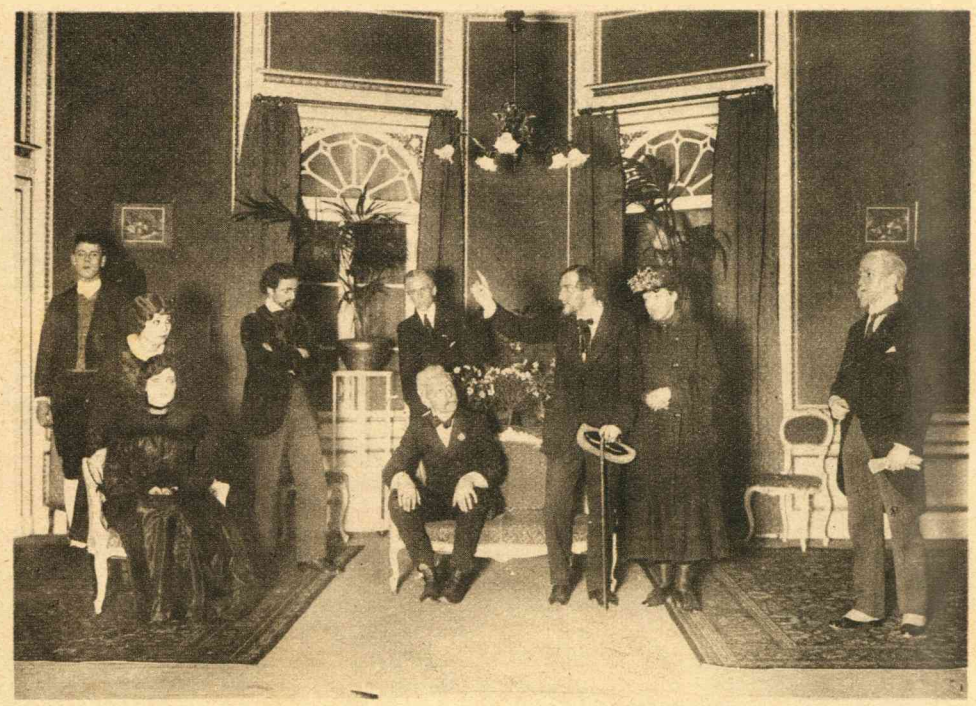

„MOREELE KRACHT".

Maandag 21 Januari werd in het theater Verkade te 's-Gravenhage een eerste opvoering gegeven van 't tooneelspel „Moreele Kracht", dat door den Algemeenen Nederlandschen Bond „Vrede door Recht", geschikt werd geacht om aan de propaganda van de Vredesbeweging in ons land dienstbaar te zijn. De opvoering geschiedde onder den regisseur Anton Verheyen, van wien ook de Hollandsche bewerking is. Onze foto's geven een tweetal tafereelen uit dit „Spel van Oorlog en Vrede".